LIBRIS We know books

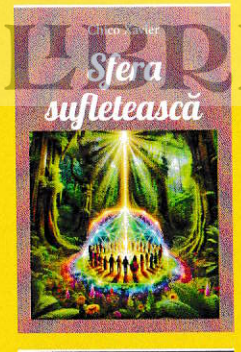

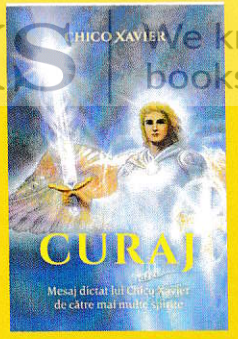

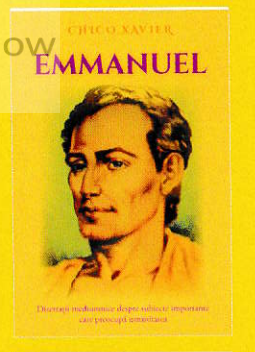

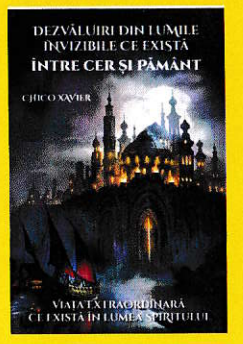

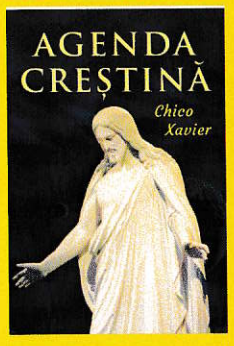

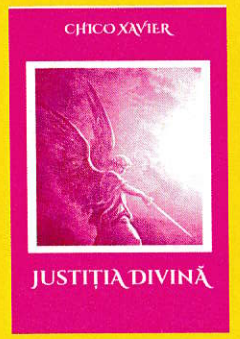

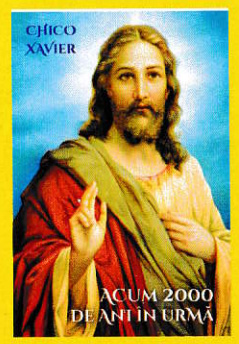

CHICO XAVIER

NOSSO LAR

Lambodar
2026

LIBRIS | We know books

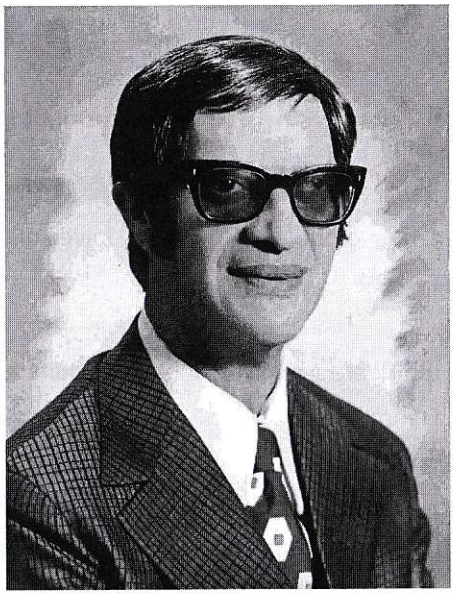

Chico Xavier

CUPRINS

Un prieten nou / 7
Un mesaj de la André Luiz / 9
1 • În Zonele Întunecate / 11
2 • Clarence / 14
3 • Rugăciunea colectivă / 17
4 • Doctorul de suflete / 20
5 • Sub tratament / 23
6 • Un sfat prețios / 26
7 • Lisias explică / 29
8 • Organizarea administrativă / 32
9 • Problema nutriției / 35
10 • Parcul acvatic / 38
11 • Învățând despre Orașul Astral / 41
12 • Zona Inferioară / 44
13 • Cu Ministrul Ajutorării / 48
14 • Explicația lui Clarence / 52
15 • Vizita mamei mele / 56
16 • O discuție confidențială / 59
17 • Acasă la Lisias / 63
18 • Iubirea, hrană pentru suflet / 66
19 • Nou-venita / 69
20 • Noțiuni despre noua casă / 73
21 • O conversație interesantă / 76
22 • Orele-bonus / 79
23 • Arta de a asculta / 83

LIBRIS | We know books

24 • Un apel ce răscolește sufletul / 87
25 • O inițiativă generoasă / 90
26 • Noi perspective / 93
27 • În sfârșit, de lucru! / 97
28 • La treabă / 101
29 • Viziunea lui Francis / 105
30 • Moștenire și eutanasiere / 108
31 • Vampirul / 112
32 • Informații despre Veneranda / 116
33 • Observații interesante / 120
34 • Nou-veniți din Zona Inferioară / 124
35 • O întâlnire neașteptată / 128
36 • Visul / 131
37 • Discursul Venerandei / 135
38 • Casa lui Tobias / 139
39 • Ascultând-o pe Laura / 144
40 • Culegi ceea ce semeni / 148
41 • O chemare la luptă / 152
42 • Discursul guvernatorului / 156
43 • O conversație neoficială / 160
44 • Regiunile întunecate / 164
45 • Domeniile muzicale / 168
46 • Sacrificiul unei femei / 172
47 • Întoarcerea Laurei / 176
48 • Rugăciunea colectivă de acasă / 180
49 • Întoarcerea acasă / 185
50 • Un cetățean al Orașului Astral / 189

UN PRIETEN NOU

În general, în Prefața unei cărți ni se vorbește despre autor, elogiindu-se personalitatea și virtuțile acestuia. Aici însă situația este diferită. Nu s-au găsit înregistrări ale existenței unui medic având numele André Luiz.

Adeseori, înțelegerea reală și dragostea adevărată ne apar ascunse dincolo de mantia anonimatului. Astfel, pentru a putea fi absolviți de un trecut negativ, în procesul reîncarnării unele nume vechi sunt șterse, fiind înlocuite de unele noi. În acest mod, tot trecutul este scufundat într-o temporară uitare – o binecuvântare a Compasiunii Divine.

În același mod, o perdea a uitării a fost așternută asupra celui ce a fost André Luiz. Astfel, nu putem să vă prezentăm informații despre cel care a fost un medic și scriitor pe acest pământ, dar în schimb vă vom face cunoștință cu un nou prieten și frate în eternitate.

Pentru a-și transmite prețioasele impresii și percepții prietenilor pământeni, a fost necesar ca el să depășească toate convențiile, inclusiv folosirea propriului nume. A acționat în acest fel pentru a evita rănirea ființelor dragi, încă prinse în ceața iluziei. A dat dovadă de aceeași generozitate ca un secerător care nu ofensează pe unul ce de-abia ară și nu calcă în picioare câmpurile abia înverzite ale altuia.

Suntem conștienți că această carte nu este singura de acest gen. Alți autori au descris deja care sunt condițiile vieții de dincolo de mormânt. Totuși suntem bucuroși să avem în cercul nostru spiritual o persoană care ne poate transmite din experiența sa. El dăruiește maximul de detalii posibile pentru a ne clarifica legile ce guvernează strădaniile acestor Spirite sârguincioase ale binelui din sferele care sunt invizibile ochiului uman, deși sunt într-o legătură strânsă cu planeta noastră.

Mulți dintre cititori vor zâmbi cu siguranță la citirea unor pasaje ale acestei povestiri. Totuși, dați-mi voie să vă reamintesc faptul că neobișnuitul a generat întotdeauna surprize. Care pământean nu a zâmbit tolerant când a auzit prima dată despre aviație, electricitate sau radio, cu câteva decenii înainte de apariția acestora?

Surprinderea, perplexitatea și îndoiala sunt des întâlnite în cazul învățăceilor care nu și-au asimilat încă lecțiile. Acest lucru este firesc și corect. Însă nu ne vom propune să criticăm punctul de vedere al

LIBRIS NOSSO LAR | We know books

lecții într-o sală de clasă invizibilă și participând la conferințe lungi de cuvinte nerostite.

Prin urmare, este lungă, foarte lungă călătoria noastră anevoioasă. Aici, eforturile noastre umile vă pot oferi doar o privire fugară asupra acestui adevăr fundamental.

Vă vorbesc ca un prieten anonim, cu acest anonimat izvorând dintr-o iubire frățească. Marea majoritate a oamenilor sunt precum un vas fragil care încă nu poate cuprinde întregul Adevăr. Prin urmare, ne limităm aici la a transmite numai profunda experiență în sine, cu valorile sale colective. Nu vom tulbura pe nimeni cu ideea Eternității. Fie ca mai întâi vasele să se întărească. Așadar, dedicăm această scurtă dare de seamă spiritelor înflăcărate ale fraților noștri care se străduiesc să ascensioneze spiritual și care înțeleg, laolaltă cu noi, că „vântul suflă unde voiește". (*Ioan, 3:8*)

Și acum, prietene, fie ca mulțumirile mele să se imprime pe această hârtie și astfel să se ridice și să se contopească într-o tăcere profundă, plină de înțelegere și de recunoștință. Atracția, aprecierea, iubirea și bucuria sălășluiesc în suflet. Fiți siguri că în profunzimile ființei mele simt toate acestea față de voi.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze!

André Luiz

1

ÎN ZONELE ÎNTUNECATE

Aveam impresia că am pierdut noțiunea timpului și a spațiului.

Eram convins că nu mai făceam parte din lumea celor vii și totuși am continuat să trag în piept foarte mult aer.

De când devenisem eu marioneta unor forțe irezistibile? N-aș fi putut spune. Mă simțeam ca un prizonier închis în cușca întunecată a groazei. Cu viața atârnându-mi de un fir de păr și inima bătându-mi incontrolabil, pradă unei frici teribile, am urlat de multe ori ca un nebun. Am implorat milă și am protestat împotriva sentimentului amar de deznădejde ce pusese stăpânire pe sufletul meu. Însă plânsetele mele se spărgeau în tăcere sau primeau drept răspuns lamentări ale altor voci, chiar mai tânguitoare decât a mea. În alte momente, râsete stridente și sinistre străbăteau tăcerea, ca și cum niște ființe necunoscute ar fi fost foarte aproape de mine, care eram un prizonier al nebuniei. Forme diabolice, fețe groaznice, înfățișări monstruoase treceau pe lângă mine din când în când, amplificându-mi starea de panică. Peisajul, atunci când nu era întuneric beznă, era inundat de o lumină sinistră, ca și cum ar fi fost învăluit într-o ceață densă, încălzită de razele soarelui.

În acest fel am continuat acea stranie călătorie. Cu ce scop? Cine putea spune? Știam doar că alergam încontinuu. Frica mă conducea orbește... Unde erau casa, soția și copiii mei? Pierdusem orice simț al direcției. Frica de necunoscut și groaza de întuneric îmi anulaseră capacitatea de a raționa chiar din momentul în care m-am eliberat de corpul fizic din mormânt.

Starea de conștiență mă chinuia. Aș fi preferat absența totală a rațiunii sau non-existența. Un noian de lacrimi îmi șiroia pe obraji și doar rareori eram binecuvântat cu câteva momente de somn. Odihna mea era adeseori curmată de ființe monstruoase care mă trezeau și mă batjocoreau, fiind obligat să fug în continuare.

Am înțeles în cele din urmă că eram într-un un alt plan al vieții, provenit din emanații ale Pământului. Însă era prea târziu. Angoasa îmi cuprinsese mintea și, când am început să fac planuri de acțiune,

LIBRIS We know books

apăreau numeroase incidente care mă atrăgeau pe cărările înșelătoare ale gândurilor. Niciodată nu mi se păruse atât de important să îmi pun întrebări cu privire la religie ca acum. Principiile pur politice, filozofice și științifice mi se păreau acum de o importanță secundară pentru viața umană. Deși acestea erau achiziții valoroase pe Pământ, trebuia să recunosc că omenirea nu era alcătuită din generații trecătoare, ci din suflete nemuritoare ce se află în ascensiune către o destinație glorioasă. Începeam să conștientizez existența unei prezențe ce este deasupra a tot ceea ce este material sau intelectual: Credința – o manifestare divină la om. Totuși, o asemenea analiză a fost cam târzie. E adevărat că aveam o oarecare cunoaștere a *Vechiului Testament* și adesea citisem din *Evanghelii*. Dar trebuie să recunosc că nu am cercetat niciodată scrierile sacre cu lumina inimii mele. Acceptasem interpretări ale unor scriitori care nu erau deschiși spre a simți și conștientiza Adevărul și uneori chiar erau în dezacord cu adevărurile fundamentale. Cu alte ocazii, îmi însușisem un punct de vedere ecleziastic, intrând de bunăvoie într-un cerc de contradicții.

Ce-i drept, nu am considerat niciodată că aș fi fost un criminal pe parcursul vieții mele, deși filozofia de a trăi pentru prezentul imediat mă absorbise în totalitate. Viața mea pământească, acum transformată în așa-zisa moarte, nu a fost cu nimic diferită de viața pe care o duc mulți alți oameni.

Născut din niște părinți poate prea generoși, am absolvit Universitatea fără prea mult efort și am experimentat și eu împrăștierea și viciile tineretului din acea vreme. După un timp, când m-am căsătorit și mi-am întemeiat o familie, am fost binecuvântat cu copii, am obținut o poziție stabilă, fiind scutit de orice griji financiare. Totuși, autoevaluându-mă, simțeam într-un mod profund că pierdusem timpul și că acum aud mustrările tăcute ale conștiinței mele. Trăisem pe Pământ, beneficiind de roadele plăcute ale vieții, și totuși niciodată nu am făcut ceva pentru ca să mai plătesc din greaua datorie pe care o aveam. Am ignorat total generozitatea și sacrificiile părinților mei, la fel ca și pe cele ale soției și ale copiilor mei. Într-un mod egoist, mi-am păstrat familia doar pentru mine. Primisem un cămin fericit, dar îmi închisesem ușile față de cei ce aveau nevoie de ajutorul meu. M-am delectat cu bucuriile din cercul meu familial, dar niciodată nu am împărtășit acest dar prețios cu mai marea mea familie umană.

Neglijasem să realizez chiar și cele mai elementare îndatoriri ce țin de solidaritatea fraternă.

Acum, că viața mea se terminase, realizam că fusesem ca o plantă de seră, incapabilă să reziste condițiilor realităților eterne. Nu cultivasem semințele divine pe care Tatăl Ceresc le însămânțase în sufletul meu. Acestea au fost sufocate de ierburile dorinței mele nesfârșite de confort și distracție. Nu mi-am însușit lecțiile pentru această nouă viață. În consecință, era corect să o încep ca un olog, aruncat în râul eternității infinite, incapabil să înot, sau ca un cerșetor mizerabil ce se află la capătul puterilor sale, rătăcind în mijlocul unui deșert bântuit de furtuni.

O, dragi prieteni de pe Pământ! Cât de mulți dintre voi puteți încă să evitați drumul amar al suferinței prin cultivarea domeniilor interioare ale inimii voastre. Aprindeți-vă lumina interioară înainte de trecerea pragului în lumea umbrelor! Căutați Adevărul, ca nu cumva Adevărul să vă găsească nepregătiți! Munciți și trudiți acum, pentru ca nu cumva să plângeți după aceea!

LIBRIS | We know books

2

CLARENCE

Sinucigaș nenorocit! Ticălos infam! Auzeam insulte din toate părțile. Dar de unde veneau acestea? În unele momente îi mai și întrezăream, apărând și dispărând în întuneric. În starea aceea de disperare, adunându-mi toată forța rămasă, mă repezeam la ei. Mă luptam în van cu aerul, în acea furie pe care o simțeam. Auzeam râsete, pe măsură ce acele ființe dispăreau din nou în umbră.

Cui aș fi putut să îi cer ajutor? Eram chinuit de foame și vlăguit de sete. Necesitățile existenței mele fizice pe Pământ erau aceleași și aici: barba continua să îmi crească, pe îmbrăcămintea mea se vedeau urmele luptelor pe care le purtasem. Totuși, cea mai dureroasă parte din sentința mea nu era jalnicul abandon în care mă găseam, ci atacurile neîncetate ale forțelor rele ce mă înconjurau în întuneric. Eram demoralizat și total incapabil să îmi evaluez situația, să-i determin cauzele și să stabilesc noi direcții ale gândurilor. Acele voci acuzatoare mă tulburau mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

„Ce cauți, nebun nenorocit? Încotro mergi, sinucigaș mizerabil?" Astfel de acuzații ce se repetau neîncetat îmi aruncau mintea într-o stare de confuzie absolută. Oi fi eu mizerabil, dar sinucigaș de unde? Niciodată! Acele acuzații erau nedrepte, din câte îmi dădeam seama. Mi-am părăsit corpul fără să vreau, după o luptă disperată cu moartea. Încă mai auzeam ultimul diagnostic medical din spital. Îmi aminteam clar grija deosebită a personalului medical și dureroasele momente ale îmbrăcării din timpul acelor grele zile ce au urmat operației mele intestinale. Amintirea scenelor finale ale zilelor mele pământești era atât de vie, încât puteam să simt chiar și atingerea termometrului, precum și dezagreabila împunsătură a acului hipodermic. În cele din urmă, ultima amintire dinaintea marii mele adormiri: soția mea, încă tânără, și cei trei copii ai mei privindu-mă cu teamă la gândul unei separări eterne. A urmat apoi trezirea mea în împrejurări jalnice și deprimante, într-un zbor de coșmar interminabil.

De ce eram acuzat de sinucidere, când am fost obligat să renunț la speranță, la familie și la tot ce iubeam?

Până și cel mai puternic om ar fi ajuns la capătul puterilor sale de rezistență emoțională. Aceasta mi se petrecuse și mie. Deși ferm și de neclintit la început, am început mai apoi gradat să mă prăbușesc în lungi perioade de depresie și, în ignoranța mea totală vizavi de soarta ce mă aștepta, tăria mea de caracter obișnuită a cedat în fața deznădejdii. Din ce în ce mai frecvent lacrimile îmi inundau ochii, reprimate de mult timp în inima mea cea grea.

La cine puteam apela? Nu puteam face nimic să-mi modific situația prezentă, cu toate cunoștințele sofisticate pe care le adusesem cu mine din lumea din care veneam. În fața Infinitului, cunoașterea mea era ca o bulă de săpun minusculă, suflată de colo-colo de vânturile transformării. Cu siguranță, nu îmi pierdusem mințile! Nu mă simțeam diferit. Îmi simțeam conștiința trează și simțeam că în esență eram același om, cu aceleași sentimente și aceleași cunoștințe ca înainte. Nevoile mele fiziologice erau aceleași. Eram cuprins de o foame ce îmi rodea fiecare bucățică a trupului; cu toate acestea, în starea de slăbiciune mereu crescândă, nu am atins niciodată punctul epuizării complete. Din când în când dădeam de ierburi sălbatice care creșteau în ape mlăștinoase.

Devoram frunze necunoscute și beam cu nesaț apa pe care o găseam. Mă puteam opri doar pentru câteva secunde, deoarece acele forțe irezistibile mă agasau încontinuu. De multe ori am gustat noroiul de pe marginea drumului, amintindu-mi cu lacrimi de foc de pâinea pe care o aveam zilnic în trecut. Eram obligat să mă ascund adeseori de turme uriașe de ființe monstruoase care tropăiau pe lângă mine ca niște bestii nesătule. Erau niște priveliști care îți înghețau sângele în vine! Când disperarea aproape că își atinsese apogeul, a început să-mi înflorească în minte ideea că trebuie să existe undeva un Creator al Vieții. Acest gând era liniștitor pentru mine. Eu, care câtă vreme fusesem în lume detestasem toate crezurile religioase, simțeam acum nevoia consolării spirituale. Ca medic ce se mândrea cu principiile sale ultramoderne și sceptice, atât de în vogă pe vremea mea, acum trebuia să recunosc că sunt un ratat desăvârșit. Îmi dispăruse importanța de sine care înainte îmi părea atât de reală. Mi-am dat seama că era necesar să îmi modific atitudinea mentală.

Când în cele din urmă am ajuns la capătul puterilor și zăceam neajutorat în nămol, incapabil să mă ridic, l-am implorat pe Creatorul

LIBRIS | We know books
NOSSO LAR

a tot ceea ce există să se îndure de mine și să îmi vină în ajutor, în situația disperată în care mă aflam.

Cât a durat oare această implorare? Câte ore am petrecut rugându-mă ca un copil speriat?

Era imposibil de spus. Tot ce știu e că râuri de lacrimi îmi șiroiau pe obraji și întreaga-mi ființă părea să se fi amalgamat într-o rugă chinuitoare. Fusesem cu totul abandonat? Nu eram și eu un copil al lui Dumnezeu, deși, prins în vâltoarea vanităților pământești, nu mă gândisem deloc la lucrarea Sa divină? Știam că Tatăl Etern mă va ierta cu siguranță. Grija Lui iubitoare nu înglobează oare și păsările văzduhului și florile câmpului?

Ah! Omul trebuie să sufere mult pentru a putea înțelege misterioasa frumusețe a rugăciunii. Trebuie să cunoască remușcarea, umilirea și mizeria deplină pentru a aprecia în totalitate gustul dulce și sublim al Speranței! Acela a fost momentul în care densa ceață din jur s-a limpezit și cineva a venit spre mine. Un trimis din Rai. Era un om în vârstă ce s-a aplecat deasupra mea și s-a uitat atent la fața mea cu ochii săi mari și curați. Cu un zâmbet binevoitor mi-a spus:

– Curaj, fiule! Domnul Dumnezeu nu te-a uitat!

Lacrimi sincere păreau că îmi inundă sufletul. Am încercat să-mi exprim ușurarea plină de recunoștință, să-i mulțumesc pentru consolarea pe care mi-o adusese, dar nu am avut putere decât să îl întreb:

– Cine ești, mesager generos al lui Dumnezeu?

Binefăcătorul meu neașteptat a zâmbit cu blândețe și mi-a răspuns:

– Numele meu e Clarence. Sunt doar un frate.

Observând cât sunt de obosit, a adăugat:

– Trebuie să rămâi tăcut și liniștit. Trebuie să te odihnești pentru a-ți recăpăta forțele.

Apoi a chemat două persoane care așteptau cu atenție și le-a spus:

– Haideți, să-i acordăm primul ajutor prietenului nostru!

Au întins pe sol o pânză albă și, folosind-o ca targă de urgență, s-au pregătit să mă transporte. M-au ridicat cu blândețe.

Apoi Clarence le-a spus asistenților săi:

– Haideți, să pornim fără întârziere! Trebuie să ajungem în Orașul Astral[1] cât mai repede cu putință.

[1] Traducerea sintagmei „Nosso Lar"

3

RUGĂCIUNEA COLECTIVĂ

Pe măsură ce avansam, vedeam de pe targă împrejurimile plăcute care se dezvăluiau încet înaintea ochilor mei. Clarence, sprijinindu-se într-un toiag făcut dintr-un gen de substanță luminoasă, s-a oprit în fața unei porți grele, încastrate într-un zid imens, acoperit de o liană înflorită. A atins un anumit loc de pe zid, poarta s-a deschis larg, iar noi am intrat în liniște.

O strălucire caldă învăluia totul în acel loc. Jocul grațios al luminilor din depărtare îmi amintea de un frumos apus de soare primăvăratic. Pe măsură ce înaintam, vedeam clădiri fermecătoare și grădini frumoase. La un simplu semn al lui Clarence, targa mea a fost pusă jos și am văzut că în fața noastră se afla intrarea unei clădiri albe, similare cu un spital pământesc. Doi tineri în tunică albă au venit în fugă, au luat targa mea, m-au pus într-un pat de urgență și m-au dus înăuntru. Înainte de a pleca, l-am auzit pe Clarence spunând: „Duceți-l la pavilionul din stânga! Sunt așteptat altundeva acum, dar voi reveni să îl văd dimineață." Cu un zâmbet de recunoștință, mi-am luat la revedere de la acel bătrân generos, în timp ce eram transportat către o cameră mare și plăcută, bogat mobilată, și așezat pe un pat confortabil.

Inima mea era plină de recunoștință față de amabilii mei îngrijitori. Am încercat să vorbesc cu ei, însă am reușit să-i întreb doar atât:

– Prieteni, spuneți-mi, vă rog, ce lume e aceasta în care mă aflu? Din ce stea emană această strălucitoare lumină fortifiantă?

Unul din ei a pus tandru mâna pe fruntea mea, ca și cum aș fi fost un vechi prieten, și mi-a explicat:

– Suntem în sferele spirituale din apropierea Pământului, iar soarele care strălucește deasupra noastră în acest moment e același soare care te-a încălzit pe Pământ. Cu toate acestea, percepția noastră vizuală este mult mai pătrunzătoare aici. Putem vedea că steaua pe care Dumnezeu a aprins-o pentru a ne ghida activitățile este mult mai frumoasă decât ne dăm noi seama pe Pământ. Soarele nostru este un izvor divin de viață, a cărei sursă de lumină e Creatorul a Tot.

LIBRIS We know books

Am resimțit un profund sentiment de venerație și sacralitate în timp ce contemplam lumina delicată revărsându-se prin fereastră.

Mi-am dat seama că pe Pământ nu privisem niciodată către Soare și nu îmi îndreptasem gândurile către Cel care, în Compasiunea Sa infinită, ni l-a dăruit pentru a ne lumina calea. Eram ca un orb care, după o lungă viață în întuneric, este binecuvântat cu capacitatea de a vedea splendoarea naturii.

Chiar atunci mi-au adus niște supă și un pahar cu apă rece, revigorantă. Apa părea infuzată cu un fluid divin[2], deoarece chiar și o cantitate mică producea rapid un efect revitalizant. Mâncarea, care simultan producea un efect liniștitor de hrănire, dar era și un medicament extraordinar, m-a revitalizat dincolo de așteptări; întreaga mea ființă era pătrunsă de energii noi, iar în profunzimile sufletului meu erau răscolite emoții profunde. Mâncam, neștiind ce urma să trăiesc de acum înainte.

Abia terminasem, când am perceput o muzică paradiziacă – ușoare valuri de sunet ce se ridicau către sfere superioare – plutind în camera mea. Acea melodie minunată îmi mergea drept în inimă. Am privit spre îngrijitorul meu, în căutarea unui răspuns, și acesta mi-a spus:

– Aceasta e slujba de seară din Orașul Astral. Fiecare departament al acestei colonii de deservire, dedicată lui Cristos, se aliniază la rugăciunile din Palatul Guvernului. Rămâi aici liniștit! Mă voi întoarce de îndată ce slujba va fi luat sfârșit.

În timp ce se pregătea să plece, m-a cuprins neliniștea.

– Aș putea să vin cu tine? l-am rugat.

– Ești încă slăbit, mi-a explicat el, dar dacă simți că ai putea...

Muzica aceea mă umpluse de energii proaspete, dar cu toate astea abia am reușit să mă ridic din pat. Cu ajutorul îngrijitorului meu și cu pași șovăitori, am ajuns la încăperea enormă în care erau adunați mulți oameni ce se rugau într-o stare de adâncă și tăcută concentrare. Delicatele ghirlande de flori ce atârnau dintr-o cupolă intens strălucitoare păreau să formeze simbolul unei spiritualități superioare. Abia îmi puteam stăpâni copleșitoarea surprindere. Nimeni nu părea să-mi observe prezența – toți păreau să aștepte ceva.

[2] În terminologia spiritistă, fluidul și fluidele desemnează o substanță de natură magnetică, ce poate fi manipulată atât de către entitățile din planurile subtile, cât și de către oamenii de pe Pământ.

Trebuia să fac eforturi să stăpânesc toate întrebările ce mi se formau în minte. Am observat repede în fundal o lumină foarte intensă reflectată pe un ecran imens. Un moment mai târziu, printr-un anumit procedeu avansat de televiziune, a apărut pe ecran un templu minunat. În el se vedea un bătrân venerabil, îmbrăcat în alb, aflat în rugăciune. În jurul capului său avea o aureolă luminoasă. Ceva mai jos de el se aflau șaptezeci și două de ființe ce se rugau împreună cu el în tăcere. Am fost surprins să constat că printre ei se afla și Clarence.

Eram incapabil să îmi înfrânez curiozitatea. L-am tras de braț pe îngrijitorul meu, și el mi-a răspuns șoptind atât de încet de parcă era murmurul al unei brize ușoare:

– Nu mai vorbi. Toți locuitorii și toate instituțiile din Orașul Astral se roagă împreună cu Guvernatorul, printr-o proiecție de sunet și lumină la distanță. Hai să lăudăm Inima invizibilă a Raiului.

Abia a terminat de vorbit, că cele șaptezeci și două de ființe au început să cânte un imn deosebit de frumos. Pe măsură ce îl priveam pe Clarence, observam cum chipul său emana o strălucire intensă. Vocile celeste intonau cadențe melodioase, într-un imn superb de recunoștință. În atmosferă pluteau vibrații misterioase de pace și bucurie, și pe măsură ce notele argintii se estompau, o superbă inimă albastră cu raze aurii[3] a apărut deasupra noastră, la aceeași înălțime. A început să se audă o muzică lină, părând să provină din sfere îndepărtate, și dintr-o dată s-a revărsat asupra noastră un șuvoi de flori albastre.

Deși le puteam vedea cu ușurință, nu puteam să prind acele flori micuțe în mâini. În momentul când ne atingeau frunțile, acestea se topeau. Când am atins petalele lor fluidice, am simțit un val extraordinar de energie, ca și cum un balsam liniștitor ar fi fost aplicat pe inima mea.

La terminarea slujbei, m-am întors în cameră cu ajutorul delicat al asistentului meu. Parcă nu mai eram pacientul suferind de acum câteva ore. Prima rugăciune colectivă la care participasem în Orașul Astral operase transformări radicale în ființa mea. O pace neașteptată mi-a umplut sufletul, pentru prima oară după mulți ani de suferință, și inima mea, care fusese goală atât de mult timp, era acum din nou plină de speranță.

[3] Notă a autorului spiritual: o imagine simbolică creată de vibrațiile mentale ale coloniei.